

Тогазъ старецътъ съ строгъ гласъ казалъ на Исака: „Виждашъ ли ти грѣшникъ, какъвъ хубавъ талисъ може да изтъче Богъ? Сжщо така той може да те направи и богатъ, когато неговата премждрость намѣри това за добре“. Съ тѣзи думи той го спусналъ бавно надолу, право предъ вратата на кжщата му.

Исакъ, цѣлъ опоевъ отъ виденото, влѣзълъ у дома си и си легналъ. Сутринята той запиталъ жена си: „Кждѣ е нашиятъ вчерашенъ гостъ?“ Жена му очудено му отговорила: „За какъвъ гостъ приказвашъ? Азъ нищо не зная“... Дѣцата сжщо така потвърдили, че баща имъ самъ се е завърналъ отъ синагогата и че не сж имали на вечерята никакъвъ гостъ. Исакъ мълчаливо поклатилъ

глава и останалъ съ вѣрата, че този живъ съвъ му е билъ изпратенъ отъ пророкъ Илия.

Тържествено весели дни настжпили за Багдаты. Дѣщерята на Халифа се готвѣла да се омжжи за самаркандския принцъ и деня на блѣскавата сватба вече наближавалъ. Споредъ стария обичай, трѣбвало принцесата-булка да носи старо венчално було, произходяще още отъ пророческитѣ времена. Такова було се пазило въ особенъ ковчегъ въ джамията и везиритѣ отишли съ тържествена процесия да го взематъ. Когато махнали печатитѣ и повдигнали капака на сандѣка — какво да видятъ? Мишкитѣ, които влизали въ него, така огризали булото, че то изглеждало като дрипа. Били поканени най-изкуснитѣ шивачи и тжкачи за да направятъ ново було, но по образеца на старото, защото споредъ старото вѣрване, шаркитѣ отъ старитѣ шевици носѣли щастие на младата булка. За голѣмо съжаление, обаче, никой не се наемалъ да направи ново було по образеца отъ оскжднитѣ остатъци на старото.

Тогава най-видния отъ тѣлохранителитѣ си спомнилъ, че между евреитѣ има единъ особно изкусенъ тжкачъ. Халифътъ повикалъ сжщия този Исакъ, казалъ му какво иска отъ него и заповѣдалъ да му покажатъ остатъцитѣ отъ булото. Исакъ ги погледналъ и подскочилъ като ударенъ отъ гръмъ: шаркитѣ на булото досущъ приличали на шаркитѣ, що ималъ оня чудесенъ талисъ, който той видѣлъ презъ нощта на праздника Песахъ. И сѣкашъ отново той виждалъ предъ очитѣ си великолепната гледка и то така ясно, че, безъ да се бави, отговорилъ: „Милостиви господарю! Азъ бихъ могълъ да направя сжщото това було, ако

бихъ ималъ удобство и всички нуждни материяли.“

— Всичко ще имашъ, отговорилъ му халифа. Азъ ще освободя една стая отъ моя дворецъ, кждѣто ти ще можешъ неотлъчно да работишъ и тамъ моитѣ слуги ще ти даватъ всичко отъ каквото имашъ нужда. Когато свършишъ булото, ще получишъ хиляда жѣлтици, но помни добре, че ако излезешъ